

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

III. ÚS 152/2026-13

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu Roberta Šorla a sudcov Ivana Fiačana (sudca spravodajca) a Martina Vernarského v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľa 1/ [REDACTED] [REDACTED] [REDACTED], a o ústavnej sťažnosti sťažovateľov 2/ [REDACTED] [REDACTED], a 3/ [REDACTED] [REDACTED], obaja [REDACTED] [REDACTED], zastúpených sťažovateľom 1 ako zákonným zástupcom, všetci právne zastúpení spoločnosťou Advokátska kancelária Prachová & Pobijak, s. r. o., Pribinova 20, Bratislava, proti postupu Okresného súdu Pezinok v konaní sp. zn. 5Em/4/2025 takto

r o z h o d o l :

Ústavné sťažnosti **o d m i e t a .**

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavné sťažnosti, skutkový stav veci a argumentácia sťažovateľov

1. Sťažovateľ 1 sa ústavnou sťažnosťou doručenou 21. januára 2026 domáha vyslovenia porušenia svojho základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva na prejednanie svojej záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) postupom okresného súdu v označenom konaní. Navrhuje, aby ústavný súd prikázal okresnému súdu v napadnutom konaní konať. Požaduje tiež primerané finančné zadosťučinenie 5 000 eur, ako aj náhradu trov konania pred ústavným súdom.

2. Ústavnému súdu bola 31. januára 2026 doručená ústavná sťažnosť maloletých sťažovateľov 2 a 3, ktorou sa domáhajú vyslovenia porušenia svojho základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a práva na prejednanie svojej záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru postupom okresného súdu v napadnutom konaní. Navrhujú, aby ústavný súd prikázal okresnému súdu v napadnutom konaní konať. Požadujú tiež finančné zadosťučinenie 5 000 eur, ako aj náhradu trov konania pred ústavným súdom.

3. Uznesením ústavného súdu č. k. PLs. ÚS 15/2026-5 z 11. februára 2026 boli ústavné sťažnosti spojené na spoločné konanie.

4. Sťažovateľ 1, ktorý je otcom maloletých detí (sťažovateľov 2 a 3), sa návrhom doručeným okresnému súdu 13. augusta 2025 domáhal výkonu rozhodnutia o úprave práv a povinností k maloletým sťažovateľom. Exekučným titulom je rozsudok Okresného súdu Bratislava III č. k. 39P/113/2020-458 zo 6. októbra 2020, ktorým bola schválená dohoda rodičov o striedavej osobnej starostlivosti o maloleté deti.

5. Okresný súd uznesením č. k. 52P/245/2024-224 z 23. apríla 2025 nariadil neodkladné opatrenie tak, že maloleté deti zveril do osobnej starostlivosti matky (povinnej) a sťažovateľovi 1 bol voči maloletým upravený styk. Na základe odvolania sťažovateľa 1 Krajský súd v Trnave uznesením č. k. 14CoP/82/2025-462 z 19. júna 2025 napadnuté uznesenie zrušil. Keďže neodkladné opatrenie bolo zrušené, tým sa podľa sťažovateľov opäť vrátila schválená rodičovská dohoda o striedavej osobnej starostlivosti, a preto podal predmetný návrh na výkon rozhodnutia.

6. Sťažovateľ 1 podaniami z 21. novembra 2025 a 5. januára 2026 žiadal okresný súd, aby v jeho veci nariadil pojednávanie.

7. Okresný súd uznesením z 30. januára 2026 ustanovil kolízneho opatrovníka, ktorému určil povinnosť v lehote do 30 dní vykonať pohovor s maloletými deťmi. Následne okresný súd nariadil pojednávanie na 30. apríl 2026.

8. Súbežne s napadnutým konaním prebieha na návrh sťažovateľa 1 (zo 17. apríla 2024, pozn.) na okresnom súde konanie o zmenu úpravy výkonu rodičovských práv a povinností vedené pod sp. zn. 52P/245/2024 (ďalej len „súvisiace konanie“), v ktorom okresný súd 4. decembra 2025 vykonal pojednávanie.

9. Podľa názoru sťažovateľov boli ich označené práva porušené z dôvodu nečinnosti okresného súdu, ktorý vo veci nevykonal žiadne relevantné úkony. Postup okresného súdu je v rozpore s § 377 Civilného mimosporového poriadku (ďalej len „CMP“), v zmysle ktorého je súd povinný rozhodnúť o návrhu na nariadenie výkonu rozhodnutia do šiestich mesiacoch od začatia konania. Od podania návrhu sťažovateľa uplynulo 5 mesiacov, pričom v jeho veci nebolo nariadené žiadne pojednávanie ani vykonané žiadne dokazovanie. Podľa sťažovateľov konanie o nariadenie výkonu rozhodnutia nie je právne ani skutkovo zložité. Vzhľadom na jeho povahu si vyžaduje osobitnú pozornosť a rýchlosť.

II.

Predbežné prerokovanie ústavnej sťažnosti

10. Ústavný súd ústavné sťažnosti sťažovateľov predbežne prerokoval na neverejnom zasadnutí senátu ústavného súdu podľa § 56 ods. 1 zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) a zisťoval, či obsahuje všetky náležitosti ústavnej sťažnosti a či nie sú dané dôvody na jej odmietnutie podľa § 56 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

11. Ústavný súd pri sťažnostiach namietajúcich porušenie základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy odmieta ústavnú sťažnosť ako zjavne neopodstatnenú, ak celková doba konania pred súdom, ako aj postup zákonného sudcu nesignalizujú reálnu možnosť zbytočných prietahov,

a tým ani porušenie základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy (II. ÚS 109/03, I. ÚS 103/2016), resp. ak argumenty v ústavnej sťažnosti nepreukázali v čase podania sťažnosti takú intenzitu porušenia označeného základného práva, aby bola ústavná sťažnosť prijatá na ďalšie konanie (II. ÚS 93/03, II. ÚS 177/04).

12. Ústavný súd si pri výklade základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov garantovaného v čl. 48 ods. 2 ústavy osvojil judikatúru Európskeho súdu pre ľudské práva (ďalej len „ESLP“) k čl. 6 ods. 1 dohovoru, pokiaľ ide o právo na prejednanie veci v primeranej lehote, preto v obsahu týchto práv nemožno vidieť zásadnú odlišnosť (napr. II. ÚS 55/98, I. ÚS 132/03, IV. ÚS 302/2020).

13. Účelom základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov je odstránenie stavu právnej neistoty, v ktorej sa nachádza osoba domáhajúca sa rozhodnutia všeobecného súdu (I. ÚS 145/03, I. ÚS 142/03, I. ÚS 19/00). K odstráneniu tohto stavu dochádza zásadne až právoplatným rozhodnutím súdu (IV. ÚS 68/02, IV. ÚS 221/04). Pri posudzovaní otázky, či v súdnom konaní došlo k zbytočným prietahom, a tým aj k porušeniu základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy, ústavný súd v súlade so svojou doterajšou judikatúrou (III. ÚS 111/02, IV. ÚS 74/02, III. ÚS 142/03) zohľadňuje tri základné kritériá, ktorými sú právna a faktická zložitosť veci, o ktorej súd rozhoduje, správanie účastníka súdneho konania a postup samotného súdu. V súlade s judikatúrou ESLP v rámci prvého kritéria ústavný súd prihliada aj na predmet sporu (povahu veci) v posudzovanom konaní a jeho význam pre sťažovateľa (I. ÚS 19/00, II. ÚS 32/02, IV. ÚS 187/07). Podľa uvedených kritérií posudzoval ústavný súd aj ústavnú sťažnosť sťažovateľa.

14. Pri posudzovaní kritéria právnej zložitosti ústavný súd nepozoruje v okolnostiach veci žiadnu skutočnosť, ktorá by ju robila zložitou. Predmetom napadnutého konania je rozhodovanie súdu o zabezpečení realizácie právoplatného a vykonateľného súdneho rozhodnutia, ktorým bol upravený styk povinnej a sťažovateľa s maloletými deťmi. Tento typ konania spočívajúci vo vynútení splnenia súdneho rozhodnutia tvorí štandardnú a pomerne početnú súčasť rozhodovacej činnosti súdov, pričom napriek špecifickej povahe takéhoto konania vyžadujúcej citlivý prístup orgánov verejnej moci ho v zásade nemožno považovať za právne zložitú vec.

15. Pokiaľ ide o hľadisko skutkovej zložitosti veci, je potrebné uznať pri tomto druhu konania vzhľadom na jeho charakter určitý stupeň náročnosti z hľadiska potreby dokazovania týkajúceho sa otázky dodržiavania povinností vyplývajúcich zo súdneho rozhodnutia o úprave styku. V okolnostiach prípadu vec možno hodnotiť ako skutkovo zložitú vzhľadom na prebiehajúce súvisiace konanie o návrhu sťažovateľa na zmenu úpravy výkonu rodičovských práv a povinností.

16. Pri hodnotení správania sťažovateľov ústavný súd konštatuje, že tí svojím správaním neprispeli k predĺženiu napadnutého konania.

17. Pokiaľ ide o postup vo veci návrhu konajúceho súdu, ústavný súd konštatuje, že jeho postup bol v napadnutom konaní plynulý. Z bodov 2 a 5 toho uznesenia možno síce identifikovať kratšie obdobie nečinnosti okresného súdu, a to od podania návrhu (august 2025) do vydania uznesenia o ustanovení kolízneho opatrovníka maloletým, uvedenú nečinnosť však samu osebe nemožno hodnotiť ako zbytočný prietah. Nemožno však prehliadnúť skutočnosť, že v tomto období, keď okresný súd v napadnutom konaní navonok nevykonával žiadny relevantný úkon, v súvisiacom

konaní bolo vykonané pojednávanie (4. decembra 2025). Je zrejmé, že na zistenia z vykonaného dokazovania v súvisiacom konaní okresný súd musel v napadnutom konaní prihliadnuť.

18. Význam samotného konania a jeho výsledok je nepochybne pre sťažovateľov dôležitý a ústavný súd v žiadnom prípade nemá v úmysle tento význam zľahčovať. Vnímajúc povahu a celkovú dĺžku samotného napadnutého konania, ktorú ústavný súd môže posudzovať v súvislosti so sťažovateľmi označenými právami podľa ústavy a dohovoru, ku dňu podania ústavnej sťažnosti predstavuje päť mesiacov. Ústavný súd konštatuje, že doterajšia dĺžka tohto posudzovaného obdobia nie je neprimeraná, a nie je v rozpore s lehotou stanovenou zákonom (§ 377 ods. 1 CMP).

19. Celková doterajšia dĺžka napadnutého konania a jeho doterajší priebeh determinovaný významom rozhodnutia vo veci pre sťažovateľov v kontexte namietaného porušenia ich označených práv nesignalizujú nečinnosť okresného súdu v takej intenzite, ktorá by ústavnému súdu dovolila po prijatí ústavných sťažností na ďalšie konanie vysloviť sťažovateľmi namietané porušenie práv podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a čl. 6 ods. 1 dohovoru. Z uvedeného dôvodu ústavný súd ústavné sťažnosti sťažovateľov pri predbežnom prerokovaní odmietol podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnené.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 26. februára 2026

Robert Šorl
predseda senátu